

A kegyelem

(Uwe Martin Schmidt igehirdetése)

Textus: Ef 1,6-9.:

„magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne”

Imádság: Uram, hálát adunk neked a kegyelemért, amely a mennyből jött hozzánk. Hálát adunk a Szent Lélekért, aki megtanít bennünket ennek az igének a jelentőségére. Kérünk, nyisd meg a szemeinket, hogy megismerjük a kegyelmednek a gazdagságát. Ámen.

Keresztyén Gyülekezet!

Szeretnék a kegyelem szó fogalmáról elgondolkozni, ahogy az Efezusi levélben találkozunk velünk. Az első, amit szeretnénk megtekinteni a kegyelem „teljessége”. Az azt jelenti, arról a kegyelemről van szó, ami mindenre elég. Tehát ma este két szó fontos: a „kegyelem” és az „elég” szó. Mindkettőt szeretnénk meg nézni. A kegyelem egy csodálatos szó, ez több, mint egy bibliai tanítás. Ez egy személy. A Jn 1,14-ben olvassuk: Jézus Krisztus eljött, telve kegyelemmel és igazsággal. És a Szent Lélek a kegyelem lelke. És a mennyei Atya a kegyelem Atyja. Így a kegyelem szó végigvonul mindenben keresztül.

Ha Istent akarod leírni, hogy milyen, a Szentháromságot, akkor mondd: Isten a kegyelem. De a kegyelem nem egy teoretikus tanítás Istenről, mert a kegyelem él. A kegyelem az, ami az élő Istent kapcsolatba hozza az élő emberrel. Ha a Biblia kegyelemről beszél, nemcsak egyedül a kegyelemre gondol. A kegyelem mindig azt jelenti: Isten hozzánk való kapcsolata. Hozzád és hozzám,

még hozzá most. Hogy Isten az Ige által most valóban hozzánk beszél, az kegyelem.

A Szent Isten, a tiszta Isten, a mindenható Isten, a végtelen Isten eljön hozzánk és cselekszik a történelemben. Ez kegyelem. A kegyelem szeretetet jelent, amit nem érdemeltünk meg, szeretetet, amit nem szerezhettünk meg munkával és nem tudunk elgondolni. Szeretetet, amit soha nem nyerhetünk el. És ha a szeretet ilyen – érdemtelenül és nem saját erővel megszerzett – akkor az kegyelem. Erről beszél a kegyelem. Ez az Isten szépsége az Ő csúnya embereihez való kapcsolatában.

Isten úgy jön az ítéletben, mint emésztő tűz, mint egy mindent elpusztító láng. Senki sem tud előtte megállni. És ez ugyanaz az Isten, aki a kegyelem dicsőségében jön el hozzánk, nem azért, hogy elpusztítson, hanem, hogy megmentsen minket. Nincs két Isten, az egyik, aki ítélve elpusztít, és a másik, aki szeret és megbocsát. Egy Isten van, aki a szigorúságot és az ítélet tüzeit saját magára vonta, hogy ne maradjon számunkra a harag, hanem csak a szeretet. Térjünk vissza a mi igeszakaszunkhoz. A Szent Lélek olyan szavakat adott az apostolnak, hogy minden versről egy órát szeretnénk beszélni. Csak néhány pontot ragadunk ki. A 6. vers a kegyelem magasztalása. Ez az igeszakasz Istenmagasztalására buzdít, az Ő csodálatos jóságáért és a dicsőséges kegyelméért. Az a kegyelem, amely magasztalásra indít minket. Hogyha magunkra és a hitünkre lennénk utalva, ha a parancsolatokat be kellene tartanunk, soha nem magasztalhatnánk Őt. Állandóan bizonytalanok lennénk és nem lenne biztos talaj a lábunk alatt, amelyen állhatnánk. Isten szent és igazságos volta távolságban tart minket. És mi a bűneinkkel, amelyek kilométeres távolságban tartanak minket Tőle, ebből a távolságból nem tudjuk Őt igazán magasztalni. Azonban mit tesz a kegyelem? A kegyelem megteszi, hogy Istennél otthon érezzük magunkat Isten Immánuel lett – Isten értünk. Isten otthon van a bűnösöknél. Ő nem nézi el a bűnt, mert ez ellentétben van a lényével. A kegyelem mentett meg, de nem bátorít arra, hogy vétkezzek. A kegyelem valami mást tesz: a bűnöst olyan állapotban hozza, hogy Istennél otthon érzi magát. És ha Istennél otthon vagyunk, mint egy jó szülői házban (tékozló fiú),

ha érdem nélkül elfogadnak, akkor azt mondja Pál: magasztaljuk Istent a dicsőséges kegyelméért, amellyel jót cselekedett velünk. Hozzánk jött, akik idegenek voltunk, tele pizsokkal és bűnnel, hozzánk, akik féltünk Istentől, akik csak megtagadtuk őt, ha jót akartunk, vagy rosszat cselekedtünk. Hozzánk jött Isten Krisztusban, hogy megmentsen minket. És ez kegyelem volt. A kegyelem lejött és olyan mélyen lehajolt, amíg egészen le meg nem érkezett. És ott megtalálta a bűnösöket, akik össze voltak törve. Mi félelemben Isten előtt, a haláltól való félelemben, a bűn rabszolgái. Magasztalás és hála, dicséretnek nélkül, mert nem ismertük meg, ki a kegyelem. Talán vártuk Őt, talán vágyódtunk Isten után (különbön miért járnánk templomba?). Mi megpróbáltuk megtenni a legjobbat, ami tőlünk telt. De ez nem volt kegyelem. Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni. Mindenhol vannak emberek, akik próbálják a lehető legjobbat megtenni, és Isten minket úgy teremtett, hogy mi ezt meg tudjuk kísérelni. Ez a természetünkben rejlik. Mi megpróbálunk megjavulni. Azonban a mi saját erőfeszítéseink nem azonosak a kegyelemmel. A kegyelem ott kezdődik, ahol az erőfeszítéseinkkel nem jutunk tovább. Mert mi ezt nem tudjuk megtenni, és soha nem érjük el, azért jött a kegyelem. Amit a Biblia, mint törvényt fejez ki az jó, mert a törvény megmutatja nekünk, hogy ezt nem tudjuk megtenni, és éppen olyan emberek számára jött a kegyelem, aki a saját erőfeszítésük végén vannak, és felismerik magukat a teljes méltatlan voltukban. Kegyelem nélkül soha nem fogod magadat Istennél otthon érezni. Sokat fogsz imádkozni és tevékenykedni, de soha nem leszel otthon. Pál mondja: magasztaljátok Istent, mert elfogadott minket az Ő szeretett Fiában. De milyen feltételek között történt ez? Mi emberek szeretünk feltételeket szabni: ha ... aztán, valamit ... valamiért. Milyen feltételeket ad Jézus? Talán az összes közül a legnehezebbet. Ez a feltétel, hogy belátom, hogy nem tudok egy feltételnek sem megfelelni. Ez a feltétel azt jelenti, hogy feltétel nélkül bízok a kegyelemben, amit nem érdemeltem meg. felismerni, hogy Isten értem elvégezte, amit én nem tudok megtenni. Értitek? Isten a bűnösöket és az elvesztetteket keresi, a kegyelem csak ott lesz hatékony. Ha te ilyen vagy, akkor minden okod megvan a magasztalásra és hála.

A 7. vers: a hála lényege. Ebben a versben minden meg van mondva a hála lényegéről és a tulajdonságáról. A hála gazdagságáról értesít minket a kegyelem dicsőséges és Isten sugárzó lényéről és az Úr Jézus szeretetéről tanúskodik. Nem az ítéletben sugárzik, hanem a szeretetben, a megbocsátásban. Abban, hogy elfogadja és megcsókolja a bűnösöket, amint vannak, hogy a bűn és a halál rabszolgáit megszabadítja. És a kegyelem itt bőséges. Nem kevés, nem csak valami. A kegyelem gazdag. Némely keresztyéneknél a kegyelem csak csekély mértékben van. Miért? Isten soha nem ajándékozik kevés kegyelmet. Amikor magát adta nekünk Krisztusban, nem egy darabot adott magából, hanem önmagát egészen. A kegyelem gazdagsága, ami létezik, egyszerűen azt jelenti, hogy elegendő az ember minden bajában és szükségében. És ez a kereszten van nekünk megmutatva. Isten vére által áradt ránk a kegyelem, amely minden bűnt megbocsát. A lator kegyelem által lett megmentve. Egy közönséges csirkefogó, aki már semmi cselekedet által nem tudja megszerezni az üdvösséget. A kegyelem által jutott a Paradicsomba. A megváltásunk, a bűneink bocsánata az Ő vére által megtörtént. A kegyelem bőségesen árad a Golgotáról a bűnösökre. A kegyelem mindig elegendő, ez a kegyelem lényege.

A 8. és a 9. versben a kegyelem tárgya, a hatása és tevékenysége van nekünk megmutatva. A kegyelemben részesülünk. Pál azt mondja, hogy mi a kegyelem tárgya vagyunk. Értünk jött. Kik vagyunk mi? Mi mindnyájan, az egész emberiség? A kegyelem hozzánk jött, úgy ahogy vagyunk, minden bajainkkal, minden bűneinkkel, minden ridegségünkkel, könyörtelenségünkkel, durvaságunkkal. Mi vagyunk a kegyelem tárgya, a célja. A kegyelem nem elmélet. A kegyelem folyamatosan a rendelkezésünkre áll. Akárhol és akármikor vannak emberek, akik rászorulnak a kegyelemre, amely kiárad. Nem cseppenként, hanem mint egy áradat, amit nem lehet megállítani. Ahogy a folyóvíz először a mély helyeket tölti be, úgy van ez a kegyelemmel is. Aki magasán áll, vagy azt gondolja, hogy magasabban áll, mint a többiek, azt a kegyelem nem éri el. Isten kegyelme csak a mélységbe árad. Aki be van telve, ha a gyülekezet úgy gondolja, „hiszen mindenünk megvan, a prédikáció, a konfirmáció, stb.” akkor a kegyelem nem

munkálkodhat. Ez az isteni bölcsesség és értelem. A bölcsét elrejtí, a kiskorút nyilvánvalóvá teszi: Isten semmivé teszi, ami valami, hogy ne dicsekedjen előtte egy test sem. A kegyelem bőséges káradása együtt jár a felismeréssel, hogy semmik vagyunk és semmink nincs, és éppen akkor ér el bennünket a kegyelem.

És ebben a kegyelemben részesülhetünk. A kegyelem jön, vagy nem jön. Nem lehet befolyásolni, nem irányítható. Éppen akkor, amikor össze vagyunk törve, és már semmink nincs, és nem helyezük magunkat mások fölé, már semmit nem remélünk, akkor jön! A kegyelemnek az Istenben van az eredete. Önmagát dicsőíti meg és szuverén, mint maga az Isten. Nem létezik módszer és katekizmus, ahol megtanulhatnám, hogyan éljek kegyelem alatt, és hogy kapjam meg ezt. Ez – ahogy Pál mondja – az Ő akaratának a titka, tetszése szerint, elhatározása szerint. Isten nagy titka, a bűnösöket érdem nélkül Krisztusban megváltani, szabad kiválasztása által, törvény nélkül, vallás nélkül, feltételek nélkül. Ez kegyelem. Ez a kegyelem az Úr Jézusban lett láthatóvá. A gazdagok üres kézzel távoznak, a kegyes farizeusok a pokolba mennek és a vámszedők és a bűnösök Isten Országában az asztalhoz ülnek. A mi református hitünk sajátossága teszi, hogy ezt a titkot kihangsúlyozzuk: Isten kiválaszt ha akar, Isten kitagad, ha akar. Ennek a bibliai igazságnak a kihangsúlyozása által minden lehetőség elvétezik tőlünk, hogy saját hitünk és saját cselekedeteink által Istennel kapcsolatba kerüljünk, vagy hogy az ítéletkor mondhatnánk: „Uram, nem tettem meg ezt vagy azt?” Az Ő akaratának a titka, hogy ezt megismertesse velünk. A titok, hogy az Isten elhatározása és akarata az egyik embert megnyitja az evangélium számára, a másikat pedig megkeményíti, semmi esetre sem egy aggasztó üzenet. Ez nem is oda vezet minket, hogy azt mondjuk, hiszen akkor úgyis mindegy minden. Akkor együnk és igyunk, mert holnap meghalunk. Nem! A kegyelem éppen azok számára van, akik már semmivel nem számolnak; éppen akkor leszünk ennek a kegyelemnek a várományosaivá, ha a reménységünk csak az Istenbe és az Ő kiválasztásába helyezzük. Ez a kegyelem legyen mindnyájunkkal. Ámen.